

Miroslav Dobiaš

POZOR!
HOROR!

ADAM

a

krvavá grófka

Vydanie tejto knihy nik nepodporil.
Ďakujeme vám, že si ju kúpite.
Nesklame vás.

Autor:	© Miroslav Dobiaš
Autorka obálky :	© Gabriela Dobiašová
Sadzba textu:	Miroslav Bellay
Miesto vydania:	Čachtice
Rok vydania:	2024
Vydanie:	Prvé
Vydavateľ:	Parcela s. r. o.
Tlač:	Expresta s. r. o., Bratislava
ISBN	978-80-973935-9-5

Miroslav Dobiaš

ADAM a krvavá grófka

Pre deti od 10 do 90 rokov 😊

www.bathory.sk

1. Doma

Rýchlik z Prahy zastavil v stanici v okresnom meste. Adam zeleným tlačidlom otvoril dvere vozňa a vystúpil. Jeho mama vystúpila hneď za ním. Ochotný spolucestujúci jej pomohol vyložiť kufor a tašku, potom pomohol aj babke. Na nástupišti ich čakal mamin brat, Adamov strýko Peter. Adam na neho zamával, ale strýko ich nevidel. Vybrali sa k nemu.

„Tak ako ste sa mali v tom veľkomeste?“ pýtal sa ich, keď sa zvíťali. Bol veselý a usmiaty. Smiech ho prešiel v okamihu, keď mu mama zverila svoj obrovský a ťažký kufor. Musel zísť s ním po schodoch dolu a potom znova hore. Fučal ako parná lokomotíva. Keď konečne lapil dych, povedal: „Eva, preboha, čo nesieš v tom kufri?! ... Doprava,“ naznačil, ktorým smerom má zaparkované auto.

Medzitým začal Adam rozprávať čerstvé zážitky z cesty vlakom.

„Strýko, aby si vedel, mamu celú cestu obťažoval chlap, čo s nami sedel v kupé.“

„Hneď ako si prisadol, skontroloval pohľadom moje ruky a keď zistil, že nemám obrúčku, začal ma baliť. Vôbec nechcel pochopiť, že nemám záujem...“ sťažovala sa mama na neznámeho dotieravca.

„Babka na neho strašne zazerala, ale on na ňu ani nepozrel,“ smial sa Adam.

„Bol otravný, vôbec sa mi nepáčil. Musela som sa veľmi ovládať, aby som mu niečo škaredé nepovedala,“ doplnila ho babka.

„Ale musel mať riadnu silu, tvoj kufor vyložil z vlaku ako nič. Mama, videla si tie bicepsy?“ oceňoval Adam neznámeho spolucestujúceho.

Strýko Peter práve nakladal ťažký kufor do auta. Pri zmienke o riadnom chlapovi a bicepsoch sa premohol, pozbieral všetky sily a obrovskú batožinu hodil do kufra auta jediným vrhom. Zaboľelo ho v krížoch, ale nedal to najavo. Dúfal, že aj jeho silácky výkon ocenia, ale nik si ho nevšimol. Všetci už sedeli v aute a nepozerali dozadu. Sklamany si sadol za volant, naštartoval a bez zbytočného zdržovania vyrazil domov, ako mu prikázala manželka. Teta Beáta sa ich nevedela dočkať, horela zvedavosťou a dala mu jasné inštrukcie: „Privezieš ich k nám, nech vieme, čo sa v Prahe udialo.“

Ženy sa rozhovorili už pri jedle. Teta Beáta dychtivo počúvala neuveriteľný príbeh lásky Tomáša a Evy, ktorí sa znovu stretli až po trinástich rokoch. Začala rozprávať babka, mama ju spočiatku hanblivo opravovala a dopĺňala, ale neskôr hovorila už len ona. Teta Beáta z toho príbehu niečo poznala, niečo si domyslela, ale až teraz bola spokojná. Konečne sa dozvedela úplne všetko, a to z prvej ruky. Keby jej to nebolo trápne, robila by si poznámky, aby všetky pikantné novinky vedela kamarátkam v kaviarni podať čo najpresnejšie. A na zapamätanie toho bolo naozaj veľa.

Babka často spomínala, ako jej mladučká dcéra Eva odišla s Dávidom do Prahy. Ale podrobnosti o ich spoločnom živote, o neskorších hádkach, fackách a rozchode vyrozprávala až Eva. Keď sa zoznámila s Tomášom, Dávid zúril a vyhrážal sa, že ak nebude jeho, tak už nikoho. Spravil jej scénu v kaviarni, kde pracovala. Všetkých prekvapila Dávidova strašná prísaha a vytrvalosť, s akou ju plnil. Dávid pravidelne podsúval Tomášovi klamstvá o Eve. Potom sa narodil Adam a ďalšie Dávidove klamstvá spôsobili, že Tomáš Evu opustil. Adamova mama už nespomenula dlhý život bez muža, ktorého milovala. Túto časť jej života aj tak všetci dobre poznali.

Krútili hlavami nad neuveriteľnou zhodou okolností, ktorá dala dohromady Adama a Tomášovho otca, a prikyvovali babke, že to nebola žiadna náhoda, ale riadenie osudu. Tomášova nehoda znova dohnala tetu Beátu k slzám a strýko Peter nemohol pochopiť, ako sa Tomáš mohol tak zázračne uzdraviť. Keď mama opisovala, ako Dávid s rozbitou hlavou skončil v kóme v nemocnici, teta Beáta zlostne poznamenala: „Dobre mu tak!“

Tete Beáte sa Evin príbeh veľmi páčil a trochu jej závidela. Ona žila v nudnom manželstve s dvoma slušnými chlapcami a so starostlivým manželom. Nikdy sa nestalo nič naozaj vzrušujúce. Väčšinu svojho života trávila v práci, v kuchyni a pri upratovaní. To, čo práve počula, jej pripomínalo romantické filmy z televízie. Chýbal už iba šťastný koniec. Teta Beáta neodolala, zvedavosť bola silnejšia ako ona.

„Budeš sa vydávať?“ spýtala sa a dychtivo očakávala odpoveď.

„Zatiaľ určite nie,“ sklamala ju Adamova mama.

„To sa ešte uvidí,“ povedala dôrazne babka a významne pozrela na svoju dcéru.

„A budete s Tomášom spolu žiť?“ nedala pokoj teta Beáta.

„To áno, ale nie hneď. Časom sa určite presťahujeme do Prahy,“ oznámila Eva.

„To budete spolu žiť len tak? Na divoko?“ spýtala sa uštipačne babka a tvárila sa, ako by sa mal o chvíľku zrútiť svet.

Eva len mykla plec, ale neodpovedala. Potom začal chrliť otázky Peter.

„Kde budeš pracovať? A kde bývať? Tomáš má vlastný byt?“

„Nejakú prácu si nájdem, v Prahe to nie je problém. Áno, Tomáš má vlastný byt, aj keď teraz býva u otca.“

„Kde bude Adam chodiť do školy?“

„Nechcem tam chodiť do školy,“ frflal Adam. „Ešte by som sa musel učiť češtinu. Však by som z nej prepadol.“

„Tebe dohodnem doučovanie z matematiky a fyziky. A futbalu dáš pokoj.“

„Mám Tamaru, môže ma doučovať ona,“ vynašiel sa jej syn.

„Ak si nezlepíš známky, zatrhnem ti aj Tamaru,“ vyhrážala sa mama, ale Adam sa nezľakol, pretože s Tamarou chodili do jednej triedy a úplne zatrhnúť mu ju nemohla.

Adama troška mrzelo, že jeho sa nik z dospelákov na nič ne-
pýtal. Ale zároveň ho to tešilo, pretože nemusel vymýšľať zložité
klamstvá.

Nech sa s odpoveďami trápi mama, usmial sa v duchu. Pravdu o tajomstve, ktoré sa ukrývalo hlboko pod pražským orlojom, nesmeli nikomu prezradiť! A mamin príbeh bol užitočný. Vedel, že podobné otázky mu bude zajtra klásť Tamara. Mrzelo ho, že bude musieť klamať, ale pravdu jej povedať nemohol.

Keď Adam s mamou pred dvoma týždňami odchádzali na výlet do Prahy, ani vo sne im nenapadlo, ako im táto cesta zmení život. Adam v Prahe zistil, že pán hodinár Šindel, u ktorého bývajú, je jeho starý otec, a konečne spoznal aj svojho otca Tomáša, ktorý ležal v kóme v sanatóriu. Ďalšie neuveriteľné odhalenia sa na neho priam valili. Zistil, že jeho nová pražská rodina sa od nepamäti stará o pražský orloj. A že ich predok bol slávny alchymista, astronóm, astrológ, lekár a významný profesor pražskej univerzity Ján Ondrej Šindel¹. To on naprojektoval pražský orloj a spoločne s Mikulášom z Kadane² ho pred šesťsto rokmi postavili. Adam bol pokračovateľom rodu a jeho slávnej tradície, preto mu jeho starý otec Michal Šindel prezradil prísne strážené tajomstvo: slávny alchymista vymyslel a zostrojil STROJ ČASU, pomocou ktorého mohla ľudská duša opustiť hmotné telo a odísť do minulosti alebo do budúcnosti. Tajomné alchymistické zariadenie bolo ukryté hlboko v pod zemou, v bludisku čiernych chodieb pod orlojom.

Dávid Suchý, ktorý kedysi s Adamovou mamou chodil, sa ani po dlhých rokoch nedokázal zmieriť s tým, že Tomáš Šindel mu ju prebral. Sledoval rodinu Šindelovcov tak vytrvalo, až sa dozvedel o tajomstve, ktoré sa skrýva v podzemí. Zhodou okolností sa dostal k stroju času práve vtedy, keď sa duša jeho soka, Adamovho otca, nachádzala v minulosti. Dávid nerozvážnym konaním spôsobil, že stroj času prestal fungovať a Tomášova duša sa nemohla vrátiť späť do jeho tela. Dedko Michal niekoľkokrát cestoval v čase a hľadal spôsob, ako zachrániť Tomáša, ktorého telo bez duše dlhé mesiace ležalo v sanatóriu. Nedarilo sa mu, a tak sa do minulosti potajomky vybral Adam. Jeho druhá cesta v čase priniesla návod, ako spojiť telo so stratenou dušou, a tak zachránil otca.

Adam, jeho mama a babka sa dostali domov až neskoro večer. Mama otvorila veľký kufor a začala vybaľovať. Hlavou sa jej preháňali príjemné spomienky na nedávnu minulosť a striedali sa s predstavou neistej budúcnosti, z ktorej mala obavy. Sťahovanie do Prahy jej neprekážalo. Je to krásne mesto, žije tam Tomáš aj Michal. Adam sa na život vo veľkom meste teší. Ale ten stroj času. Pri pomyslení naň sa jej vždy zmocnili obavy.

Ten nešťastný vynález nás môže všetkých ohroziť, uvažovala. Ako ho môžeme ustrážiť pred návštevou z budúcnosti alebo z minulosti? Ak niekto príde, bude to iba neviditeľná duša. Nebudeme ho vidieť. A čo ak existujú aj iné, podobné stroje? Život je jedna veľká a ťažká skúška, pomyslela si mama.

Adam nad vzdialenou budúcnosťou nerozmýšľal. Stále boli prázdniny a on mal na zajtra dohodnuté rande s Tamarou. Veľmi sa na ňu tešil.

Život je krásny, pomyslel si. Prítomnosť a blízka budúcnosť sa mu naozaj zdali byť zaujímavé a vzrušujúce.

Mal trinásť rokov a vôbec netušil, ako rýchlo a ľahko sa ľudský život môže zmeniť. Čoskoro sa to mal dozvedieť.

V hlbokkej minulosti, štyristo rokov pred ním žila urodzená žena, ktorá mala veľmi mocného spojenca. Na naplnenie svojich plánov hľadala človeka, ktorý vie cestovať v čase a dokáže zmeniť budúcnosť. Mal to byť niekto slabý. Niekto, koho bude úplne ovládať. Na svoj diabolský plán si vybrala trinásťročného chlapca a jeho dievča.

Adama a Tamaru.

2. Grófká Rok 1584

Hrad Léka³ je vidieť zďaleka. Stojí na vysokej skale, pod ktorou tečie rieka. Kedysi dávno tu mali svoje opevnenie Rimania. Okolo roku tisícdivesto na rovnakom mieste postavili pevnosť Chudobní ochrancovia Kristovi chrámu Šalamúnovho – záhadní templári. Po zničení rytierskeho rádu hrad vymenil niekoľkých majiteľov a v roku 1535 sa stal majetkom jednej z najbohatších rodín v Uhorskom kráľovstve.

Rodina mala svoje hlavné sídlo v Sárvári, ktorý bol od Léky vzdialený iba deň cesty, preto sem členovia rodiny chodili veľmi často.

Pani grófká sa práve nachádzala v jednej z obytných miestností hradu. Sedela pred nádherným veľkým zrkadlom a upravovala si vlasy. Mladá slúžka stála za ňou s hrebeňom v ruke, pripravená pomôcť jej s česaním aj s obliekaním. Grófká si ju vôbec nevšimala, zamyslene sa pozorovala v zrkadle. Mala dvadsaťštyri rokov, pochádzala zo vznešeného rodu, bola mimoriadne bohatá a krásna. Ovládala niekoľko jazykov, urodzení muži ju obletovali ako včely kvet. Celý okolitý svet jej ležal pri nohách. Len jej manžel nie. Túlal sa po svete, bojoval v nekonečnej vojne proti Turkom, staval opevnenia, plánoval reorganizáciu armády, vylepšoval vojenskú taktiku, radil cisárovi a keď konečne prišiel domov, venoval sa viac vínu a mladým slúžkam ako svojej zákonnitej manželke!

Pri pomyslení na manželove zálety do nej vošiel hnev. Mimovoľne pohla rukou.

Neskúsená slúžka si ten pohyb zle vysvetlila a zašla jej hrebeňom do vlasov. Grófká sa strhla.

„Čo to robíš?“ osopila sa na slúžku.

„Prepáčte, milostivá pani, myslela som, že...“ ospravedlňovalo sa vystrašené dievča.

„Vypadni!“

Slúžka odložila hrebeň a čo najrýchlejšie odišla. Zo svojej panej mala strach.

Grófká ju sledovala nenávisným pohľadom.

Áno, po takýchto dievčatkách túži môj manžel, pomyslela si a znova pozrela na svoj obraz v zrkadle. Roky jej pribudli, ale stále bola krásna, plná sily, ohňa a nespútanej energie. To všetko potrebovala. Jej manžel František celé roky bojoval proti Turkom, ktorí obsadili veľkú časť krajiny. Počas jeho neprítomnosti sa musela postarať o obrovský majetok ich rodiny. Pravidelne cestovala z jedného panstva na druhé. Všetko chcela mať pod kontrolou. Venovala sa komplikovaným obchodným záležitostiam, čo bola od nepamäti čisto mužská záležitosť. Na svojich majetkoch mala neobmedzenú moc, vďaka ktorej zvládla ich riadenie lepšie ako ktokoľvek iný. Sama si dokázala poradiť úplne so všetkým. Iba s jednou vecou nie.

Grófká bola deväť rokov vydatá a stále nemala dieťa.

Vydávala sa pätnásťročná, František mal dvadsať. Ich svadba vo Vranove bola obrovskou udalosťou, prišlo na ňu štyritisícpäťsto hostí. Bohužiaľ, chýbali tí najdôležitejší – ani matka, ani otec sa jej svadby nedožili. Od mladej grófký sa očakávalo, že porodí potomka. Toho jej Boh zatiaľ nedoprial. Bola to jediná vec, ktorá sa jej nedarila.

Keby František sedel doma a viac by sa mi venoval, už by som mala okolo seba kopec detí. Ach, prekliata vojna, vzdychla a rukami si prešla po plochom bruchu. Lenže koniec vojny bol v ne-

dohľadne a ona tušila, ako a s kým sa jej manžel po večeroch zabáva.

Ak dovlečie tú strašnú vojenskú chorobu, potomka nikdy mať nebudeme, pomyslela si smutne.

Grófká nemienila len tak sedieť a so založenými rukami čakať na zázrak. Vedela, že ak nepríde dieťa, môže prísť pohroma. Neplodnosť ženy bol vážny dôvod na rozvod manželstva a takú hanbu by neprežila. Už dávno sa obrátila na najlepších lekárov v kráľovstve. Prvý jej odporučil, aby pri plnení manželských povinností bola menej vášnivá. Okamžite ho vyhodila. Druhý lekár čakal, kým František príde domov, potom ich nútil cikať do nočníkov, aby mohol skúmať ich moč. František mu neveril, ale napokon poslúchol. Podľa jeho nepríjemných poznámok si grófká uvedomila, že za príčinu bezdetného manželstva považuje ju. Lekár odložil nočníky aj s ich obsahom a desať dní čakal, čo sa v moči objaví. Medzitým jej na brucho prikladal rozmočenú arménsku hlinu, vykopanú priamo na hore Ararat. Po desiatich dňoch podrobne preskúmal moč, ale neobjavil v ňom nič zvláštne. Vyhнала aj jeho.

Tretí lekár prišiel na odporúčanie jej priateľky Kataríny Turzovej⁴ z Bytče. Katarína bola staršia o dvanásť rokov, trápili ju choroby a s lekármi mala veľa skúseností. Občas vedela dobre poradiť. Tentoraz to nevyšlo. Lekár vytiahol podozrivý sivý prášok, ktorý nasypal do vody a zamiešal. Za nič na svete nechcel prezradiť, z čoho prášok vyrobil. Domyslela si, že to bude usušená ropucha alebo niečo podobné, a viac sa nepýtala. Nechcela to vedieť. Liečivý nápoj páchol ako stoka, aj chuť bola príšerná. Jej manžel ho okúsil iba raz. Okamžite ho vyliat, potom si dlho vyplachoval ústa, nadával a klial. Zbalil si veci a odišiel späť ku svojej armáde, kde sa nalievalo poriadne

víno. Vyhlásil, že radšej zomrie v boji s Turkami, ako by mal skapať doma na otravu po tej smradľavej vode. Starý šarlatán mal šťastie, že ho pred odchodom nedal napichnúť na kôl. Potom prestala piť odporný nápoj aj grófká.

Čo teraz? rozmýšľala. Ďalšieho lekára určite volať nebudem. Sú to len podvodníci, ktorým ide o peniaze. Keby toho posledného neposlala Katarína, donútila by som ho piť jeho odpornú vodu celý týždeň.

Grófká si chvíľku predstavovala, ako by sa nešťastník tváril pri požívaní tej nechutnosti. Tá predstava ju pobavila, začala sa usmievať.

„Mala som to urobiť. Celá dedina by mala poriadnu zábavu,“ povedala si a nálada sa jej zlepšila.

Chvíľku sa česala a rozmýšľala. Niekde počula o akejsi čudnej žene, ktorá lieči bylinkami. Že vraj čarodejnica. Ale kde to bolo? Za svet si nevedela spomenúť.

Vstala, prišla ku dverám, otvorila ich a zakričala: „Katarína! Kata, príď ku mne!“

Katarína Branecová, slúžka, ktorá svoju paniu sprevádzala na posledných cestách, prišla o chvíľku.

„Volali ste ma, milostivá pani?“

„Kata, kde sme počuli o tej starej čarodejnici, ktorá lieči bylinkami?“

„Ale pani, s čarodejnicami sa neradno zahrávať. Vraj sa spájajú s diablom.“

„No a? Keď mi dieťa nedopraje Boh, možno mi ho dopraje diabol!“

Katarína sa po tom strašnom rúhaní nezmohla na slovo a rýchlo sa trikrát prežehnala.

„Tak kde sme o nej počuli?“

„Na vašom čachtickom panstve, milostivá pani.“

„Čachtice? Tak dobre. Po nedeli pôjdeme skontrolovať šafára Mateja Alföldyho v Čachticiach. Aj tak som tam dlho nebola. Priprav všetko potrebné na cestu.“

„Pripravím, milostivá pani,“ odpovedala ticho Katarína a odišla.

„A pošli tú mladú, nech mi pomôže s obliekaním,“ zakričala za ňou grófká.

Grófke celý deň neschádzali z mysle slová, ktoré povedala jej slúžka – SPÁJANIE S DIABLOM. Vedela, že hrad kedysi patrila templárskym rytierom, aj to, že niekde v podzemí mali miestnosť, v ktorej sa nachádzal akýsi magický kameň. Do podzemia malo prenikať mesačné svetlo jediným otvorom v stope. Práve tu vraj robili záhadné obrady. A vykonávali ich v noci, v čase, keď svetu vládnu temné sily! Dokázali sa spojiť s diablom? V tej miestnosti nikdy nebola, ani netušila, kde môže byť. Vstala a vykročila smerom na nádvorie.

„Kde je kastelán? Nech príde za mnou! Hneď!“

Kastelán pribehol o chvíľku. Keď zistil, čo od neho grófká chce, podlomili sa mu kolená.

„Milostivá pani, tá diabolská miestnosť tu naozaj je, ale nik do nej nechodí, všetci z nej máme strach. Nedá sa do nej dostať, vstup je zahádzaný kameňmi, tehliami a haraburdami od výmyslu sveta. Aj pán farár hovoril, že by to bol smrteľný hriech, a všetkým zakázal...“

„Pán farár ma nezaujíma,“ prerušila ho grófká. „Na budúci týždeň odchádzam na kontrolu niekoľkých panstiev. Po návrate bude tá miestnosť pripravená na moju návštevu. Rozumieš?“

„Ale tam uctievali samotného Lucifera!“ kvíľil nešťastný kastelán.

„Sprav, čo som ti povedala!“

Grófka bola ochotná pre vytúženého potomka a pre záchranu manželstva urobiť čokoľvek. Ak jej dlhoročné modlitby nevypočul Boh, možno bude jej prosby počuť niekto iný.

3. Bylinkárka

Bylinkárka sa vracala domov. Na chrbte mala vyložený kôš, ktorý bol do polovice plný bylínok. Púpava, skorocel, šalvia a veľa iných. Boží dar pre ľudí, hovorievala. Doma na majeri ich roztriedi a usuší. Ešte budú užitočné.

„Keby ľudia boli užitoční aspoň tak, ako tie bylinky,“ povzdychla si. Za sebou začula dupot konských kopýt. Obzrela sa. Blížil sa k nej jazdec. Za ním v diaľke videla panský koč a ďalších troch jazdcov. Smerovali do Čachtíc, možno do Nového Mesta nad Váhom. Počkala, kým sa priblížia, potom ustúpila, aby ju kone nezhodili. Keď koč prešiel okolo nej, na jeho dverách videla známy erb s tromi dračími zubami. Dobre vedela, kto sa v tom koči vieže.

Panstvo ide zdierať chudobu. Bohatí nikdy nebudú mať dosť, pomyslela si.

Bylinkárka sa volala Agáta a bola chudobná ako kostolná myš. Narodila sa pred necelými štyridsiatimi rokmi na myjavských kopaniciach. Agáta bola výnimočné dieťa. Už v detstve mala zvláštne sny. Vídavala v nich dve obrovské čierne postavy, ktoré stáli pri jej posteli. Veľmi sa ich bála, chcela kričať, ale jej krik nik nepočul. Strach sa stratil až vtedy, keď sa jedna z tých postáv k nej sklonila a s úsmevom ju upokojovala. Vtedy pochopila, že jej nechcú ublížiť. V iných snoch videla budúcnosť. Rodinu jej schopnosti zaujali. Babička ju začala zoznamovať s liečivými bylinkami. Mama ju viackrát poslala do Starého Hrozenkova a Žitkovej. V týchto lazoch, stratených v kopcoch na hranici medzi Českým a Uhorským kráľovstvom, žili zvláštne ženy – ved-

my. Boli to bylinkárky, liečiteľky, zaklínačky aj veštice. Ľudia ich mali vo veľkej úcte, najmúdrejšiu z nich volali Bohyňou. K jednej z týchto pozoruhodných žien sa chodila učiť malá Agáta. Ona jej vysvetlila, že čierne postavy, ktoré videla vo svojom sne, sú jej ochrancovia z iného sveta.

Agáta mala sedemnásť rokov, keď sa vydala a odišla za manželom do Šípkového. Usadili sa na majeri za dedinou. Jej muž zomrel krátko po svadbe, dieťa dva roky po ňom. Už sa nikdy nevydala, prestala sa stýkať aj s ľuďmi z okolia. Mnohí obyvatelia Šípkového ani nevedeli, ako sa volá. Keďže pochádzala z Myjavy a bývala na majeri, volali ju myjavská majernička. Ďalej sa venovala bylinkám a liečeniu. Pravidelne chodila do Hrozenkova. Svoje schopnosti ešte viac rozvinula, stala sa skutočnou vedmou. Vyrábala liečivé masti, čaje a rôzne odvary. Liečila ľudí aj dobytok. Pomáhala každému, kto jej pomoc potreboval. Niekoľkokrát aj veštila, ale zlomyseľní ľudia o nej začali rozširovať, že je čarodejnica, tak s tým prestala. Vedela, že za čarodejníctvo je smrť upálením. Byť vedmou bolo veľmi nebezpečné povolanie.

Šafára Mateja Alföldyho veľmi prekvapilo, že milostivá pani nezačala kontrolovať účty, ale pýtala sa na akúsi čarodejnicu. Matej ju poznal. Šípkové bolo len pár dedín za Čachticami a myjavskú majerničku dobre poznali ľudia zo širokého okolia. Ešte viac ho prekvapilo, keď mu pani prikázala, aby ju na druhý deň dopoludnia priviezol k nej.

Len aby tá tuláčka bola doma, pomyslel si. Pre istotu k nej ešte v ten večer poslal sluhu na koni s odkazom, že zajtra má čakať voz, ktorý ju dovezie k pani grófke.

Na druhý deň dopoludnia ju konský povoz naozaj priviezol. Bol to obyčajný rebrinák a myjavská majernička sedela vedľa paholka. K pani grófke ju uviedol šafár.

Grófká si zvedavo obzerala ženu, ktorá stála pred ňou. Nedo-
kázala odhadnúť jej vek. Tvár mala opálenú, na čele a okolo úst
vrásky, ale v očiach mladícku iskrú. Vlasy schované pod čepcom
prezrádzal iba jeden šedivý prameň. Nervózne sa obzerala okolo
seba, v panskom sídle bola zrejme prvýkrát. Grófká naznačila
šafárovi, aby odišiel. Len čo zatvoril dvere, začala nenútenú kon-
verzáciu.

„Vraj si čarodejnica.“

Agáta stislo hrdlo. V duchu už videla, ako pod ňou zapalujú hra-
nicu kdesi pri Váhu. K žiadnemu čarodejníctvu sa nemienila priznať.

„Nie, milostivá pani... Len poznám bylinky a viem ich správ-
ne použiť. Čarovať naozaj neviem.“

Jej slová grófkú trošku sklámali, pretože práve čary veľmi po-
trebovala. Ale nedala sa odradiť.

„Takže vieš liečiť?“

„Áno. To viem.“ Agáta sa troška upokojila. Ak chcú niekoho
liečiť, asi ju neupália. Aspoň nie hneď.

„To je dobre,“ povedala grófká a nevedela, ako pokračovať.
O svojom probléme sa jej nikdy nehovorilo ľahko. Vstala a začala
sa nervózne prechádzať po miestnosti.

Agáta ju pozorovala. Vyzerala ako šedivá a škaredá starena, ale
v skutočnosti bola v najlepšom veku a mimoriadne bystrá. Ne-
musela dlho hádať, koho treba liečiť. Poslala po ňu grófká, a tá by
k spodine liečiteľku nevolala. Takže pomoc potrebuje ona. Agá-
ta mala roky skúseností, chorobu vedela odhaliť už pohľadom.
Žena pred ňou vyzerala, že je v úplnom poriadku. Zdalo sa jej, že
pani chce niečo povedať, ale nevie nabráť odvahu zveriť sa práve
jej – neurodzenej, škaredej žene. Bosorke. V tej chvíli bylinkárka
pochopila, prečo šafár musel odísť.

Grófka nemá potomka, uvedomila si. Budeme sa rozprávať o ženských problémoch.

„Možno by som vám dokázala pomôcť,“ povedala.

„Pomôcť? Ty vieš, čo od teba chcem?“ grófka neskrývala prekvapenie.

„Viem. Chcete mať deti. Možno sa nám to podarí,“ zopakovala bylinkárka.

„Ty si veštica!“ vyhlásila grófka a uprene pozerala na sivú osobu pred sebou.

Agáta si už bola istá, že jej nič nehrozí, a tak grófke jej názor nevyvracala. Napokon – veštiť naozaj vedela. A dobre. Pozrela jej do očí.

„Neboli by ste prvá žena, ktorej by som s neplodnosťou pomohla. Bylinky dokážu zázraky. Pripravím odvar, ktorý budete piť každý deň. Približne po roku by sa váš stav mohol zmeniť.“

Odvar! Grófka si spomenula na prášok zmiešaný s vodou od toho posledného lekára, a zdvihol sa jej žalúdok.

„Sprav ten odvar hneď,“ prikázala Agáte a bola rozhodnutá, že ak to bude rovnako odporné, tak tá škaredá bosorka ho bude ochutnávať na dvore až do nedele.

„Nemám tu svoje bylinky,“ namietla liečiteľka.

Grófka uznala, že bez nich to nepôjde.

„Matej!“ zakričala. Otvorili sa dvere a šafár vošiel dnu.

„Zariad', aby ju niektorý z paholkov odviezol domov. Počká, kým si zoberie tie svoje bylinky a dovezie ju znova ku mne.“

„A keď skončíme, mohol by ma odviezť znova domov.“ Agáta už nabrala istotu a tak drzo doplnila grófkinu príkazy.

Grófka sa v duchu usmiala, ale navonok nedala nič poznať.

„A potom ju zavezie domov na majer,“ zopakovala jej slová. Liečiteľka sa jej začínala páčiť. Nebola vtieravá a podlízavá ako lekári pred ňou. Vyzerala, že vo svojom remesle sa skutočne vyzná. Cítila z nej istotu. A grófka sa v ľuďoch nezvykla myliť.

Voz s Agátou sa vrátil o štyri hodiny. Vo veľkej plachte priniesla všetko, čo potrebovala. Hromadu usušených bylínok a dva poháre medu. Plachtu rozložila priamo pred grófkou, vytiahla z nej niekoľko bylínok, ukázala ich grófke a vysvetlila jej, na aké orgány v tele pôsobia. Potom ich pomrvila v rukách, nasypala do malého kotlíka. Slúžka ho zaliala horúcou vodou. Nechala bylinky vylúhovať, po niekoľkých minútach ich naliala do pohára, osladila medom a podala grófke.

Grófka silný čaj váhavo priložila k svojmu panskému nosu. Voňal príjemne. Napila sa. Chuť bola dobrá.

„Toto pomôže?“ spýtala sa neveriacky.

„Bylinky, to je zázrak,“ povedala skromne Agáta. „Ale výsledok je aj tak v Božích rukách.“

Na Boha som sa spoliehala už pridlho, pomyslela si grófka. Dobré, nejaký čas to ešte vydržím. Ale ak ma tá žena klame, kruto si to s ňou vybavím!

Liečiteľka bez rečí pracovala ďalej. Triedila bylinky, robila z nich malé viazaničky. Tri na každý deň. Slúžka jej asistovala. Milostivá pani popíjala čaj. Dve pracujúce ženy mali za polhodinu všetko hotové. Slúžka uložila bylinkový poklad do prúteného koša a odniesla ho.

Grófka bola spokojná. Šafárovi prikázala, aby s myjavskou majerničkou dohodol zásobovanie a aby ju vyplatil.

Aj Agáta bola spokojná. Okrem peňazí získala niečo oveľa dôležitejšie. Ochranu! Vedmy síce pomáhali ľuďom, ale aj tak mali veľa neprajníkov, dokonca zarytých nepriateľov, ktorí ich ohovárali a udávali. Hlavne udania predstavovali smrteľné nebezpečenstvo. Teraz to bude iné. Zlovestné meno grófkou Alžbety

Bátoriovej⁵ a povest' jej divokého manžela Františka Nádašdyho⁶ určite zatvoria ústa všetkým nepravdom.

Konečne budem v bezpečí, pomyslela si Agáta a vôbec netušila, ako veľmi sa mylí.